



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **G. V.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 10. 2018, č. j. X. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobce jako dopravce uznán vinným z přestupků podle:
 - § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě ve znění ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 18. 4. 2018 od 10:33 do 10:50 hodin na trase ulice U Lužického semináře 28 na Praze 1 – ulice Albertov

6 na Praze 2, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky Mercedes Benz C200, SPZ: X, které nebylo zaspáno v evidenci vozidel taxislužby.

- § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování taxislužby dne 18. 4. 2018 od 10:33 do 10:50 hodin na trase ulice U Lužického semináře 28 na Praze 1 – ulice Albertov 6 na Praze 2, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky Mercedes Benz C200, SPZ: X, doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie.

Za naplnění skutkové podstaty uvedených přestupků byla žalobci podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupek a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), uložena pokuta ve výši 145 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Pro případ, že by soud napadené rozhodnutí nezrušil, požádal žalobce o upuštění od potrestání, popřípadě o podstatné snížení výše pokuty na částku přiměřenou případné způsobené škodě. Jednáním žalobce nebyla způsobena žádná škoda a žalobce odstranil, případně zmírnil veškeré následky svého jednání tím, že získal oprávnění řidiče taxislužby a během přestupkového řízení zaregistroval vozidlo do evidence vozidel taxislužby.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Uvedl, že Úřad městské části Praha 2 vydal dne 30. 4. 2019 pod č. j. X, usnesení, kterým zastavil řízení o údajném přestupku podle zákona o silniční dopravě (dále jen „usnesení“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 18. 4. 2018 v čase okolo 10:33 až 10:50 hodin tím, že měl vykonat přepravu cestujících prostřednictvím aplikace UBER. Toto usnesení nabylo právní moci dne 2. 5. 2017. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2674/2008. Tvrdil, že pokud prvostupňový orgán dopustil, že byla o jeho údajném přestupku zahájena a vedena 2 správní řízení, mělo být poté, co bylo vyneseno rozhodnutí, které nabylo právní moci, druhé správní řízení zastaveno.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce rozporoval způsob, kterým byla provedena kontrola v rámci kontrolní jízdy. Uvedl, že při ústním jednání o přestupku řidiče taxislužby žalobce popsal průběh kontroly s tím, že při kontrole požadoval tlumočníka, jelikož nerozumí česky, přičemž této žádosti nebylo vyhověno. V důsledku jazykové bariéry pak žalobce označil za nepravdivá tvrzení kontrolorů, že jim dobrovolně poskytl tablet a uvedl, že jízdy vykonával vlastním jménem. Tablet ve vozidle si kontroloři vzali sami a prohlíželi jej bez svolení žalobce v době, kdy přítomný policista kontroloval doklady u policejního vozidla. Uvedené je dle žalobce zjevné z fotodokumentace, kdy kontrolor sedí ve vozidle žalobce na místě řidiče, tablet je uchycen na palubní desce a tam si jej kontrolor prohlíží. Naopak z fotodokumentace nevyplývá, komu aplikace patří a ani kdy byly fotografie pořízeny. Závěr kontrolorů, že žalobce téhož dne uskutečnil pět placených přeprav a za celý týden patnáct placených přeprav, je dle žalobce chybný, neboť se žalobce nikdo neptal, zda aplikaci používal sám, nebo i třetí osoby. Další pochybení dle žalobce spočívalo v tom, že na místě nebyl vyhotoven protokol o kontrole nebo jiný zápis, se kterým by se mohl seznámit a obdržet jeho kopii. Nesprávným postupem kontrolorů, zejména tím, že žalobci nebyl poskytnut tlumočník a že si kontroloři bez svolení žalobce prohlíželi

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

informace v jeho tabletu, byla dle žalobce porušena jeho základní práva, zejména právo na spravedlivý proces.

5. Ve třetím žalobním bodě žalobce tvrdil, že skutková zjištění jsou nesprávná. Namítal, že poskytoval přepravu na základě předchozí smlouvy, tudíž byly naplněny podmínky § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Písemná forma smlouvy je zachována v podobě elektronických údajů uložených v aplikaci UBER, ve kterých je identifikována jak společnost UBER, tak dopravce a odběratel služby, a to zcela nezaměnitelným způsobem. Je zcela zřejmé, odkud kam přeprava proběhla s přesně na mapě vyznačenou trasou a kolik byla cena jízdného. Cestující objedávající přepravu musel předem odsouhlasit odhadovanou cenu jízdného, respektive rozpětí maximální ceny, která mu může být za přepravu účtována. Prvostupňový orgán tak měl poskytnutou přepravu posoudit optikou smluvní přepravy a nikoliv taxislužby. Dle žalobce nelze tvrdit, že neuvedením podpisu smlouva nevznikla, jelikož vůli k uzavření smlouvy lze projevit i jinak než podpisem, tedy např. i samotným jednáním dle obsahu smlouvy, popřípadě odkliknutím příslušného políčka na monitoru počítače. Poznamenal, že zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a ani další předpisy neobsahují obecnou definici podpisu. Uzavírání smluv přes aplikaci UBER splňuje všechny funkce podpisu. Dle žalobce došlo v projednávaném případě k uzavření písemné smlouvy, když je postačující elektronický podpis. Tuto smlouvu měl žalobce ve vozidle. Žalovaný neprokázal tvrzenou skutečnost, že aplikace UBER uchovává smlouvu pouze k poslední provedené jízdě, nikoli k přecházejícím. Žalobce i v souvislosti s druhým žalobním bodem tvrdil, že dne 18. 4. 2018 svým jménem vykonal pouze jednu jedinou přepravu, ke které aplikace UBER uchovála písemné znění smlouvy o přepravě. Jelikož měla být přeprava poskytnuta na základě předchozí smlouvy, nemuselo být vozidlo vybaveno předepsanými náležitostmi a nemuselo být ani registrováno v evidenci vozidel taxislužby.
6. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce k závěrům žalovaného o chybějícím dokladu o oprávnění k podnikání ve vozidle uvedl, že nebyl kontrolory vyzván k jeho předložení. Tento doklad se však ve vozidle nacházel. Kontrolor měl údajně požadovat pouze předložení dokladů k vozidlu. Pokud se domáhal i předložení dokladu o oprávnění k podnikání, vzhledem k neposkytnutí tlumočnicka žalobce této žádosti neporozuměl.
7. V pátém žalobním bodě žalobce uvedl, že výše uložené pokuty je nepřiměřená a neodpovídá rozsahu způsobené škody. Podle názoru žalobce žalovaný ukládá za stejné přestupky neustále se zvyšující pokuty, ačkoliv takové zvyšování dostatečně neodůvodní. Samotné odůvodnění výše uložené pokuty je dle žalobce vágní s tím, že pokuta pro žalobce není likvidační s odkazem na zastaralé rozhodnutí správních soudů, ve kterých navíc nebyla ani ukládána takto extrémní pokuta. Dle žalobce ukládá správní orgán pokuty zcela závisle na své libovůli, nikoliv v návaznosti na specifikum kauzy. Žalobce měl za to, že pokuta není přiměřená, neboť byl penalizován za přepravu ve výši 121,99 Kč pokutou, jejíž výše převyšuje téměř 1 230x danou hodnotu. Za eufemismus a sarkasmus žalobce označil sdělení žalovaného o možnosti požádat o splátkový kalendář. Jako nelogický žalobce označil postup žalovaného, kdy po novelizaci zákona o silniční dopravě byla snížena horní sazba pokuty z částky 500 000 Kč na 350 000 Kč a prvostupňový orgán zvýšil uloženou pokutu v poměru k pokutám ukládaným před novelou. Žalobce měl pokutu za neproporcionální i vzhledem k závažnosti přestupku. Nepřiměřenost sankce žalobce dovozoval i ze skutečnosti, že je sankce ukládána ve výši 6 násobku průměrné hrubé mzdy. Žalovaný ve svém výroku snížil uloženou pokutu z 150 000 Kč na 145 000 Kč, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

však neuvedl, kterého ze dvou údajně spáchaných přestupků se toto snížení týká. Není zjevné, v jaké výši byl žalobce sankcionován za spáchání jednotlivých přestupků.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
9. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný zdůraznil, že obě rozhodnutí byla vydána ve dvou řízeních, která se od sebe lišila svým předmětem. Usnesení bylo vydáno ve věci údajného přestupku žalobce v pozici řidiče podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Napadené rozhodnutí bylo vydáno ve věci spáchání přestupku žalobce, jakožto dopravce podle § 35 zákona o silniční dopravě, který nesplnil povinnost registrace vozidla do evidence vozidel taxislužby podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, přičemž vozidlo nebylo vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě. V důsledku uvedených skutečností nemohla být porušena zásada *ne bis in idem*.
10. K druhému žalobnímu bodu žalovaný předně uvedl, že správní orgány nejsou povinny zkoumat a posuzovat předávání informací o probíhajícím řízení mezi žalobcem a jeho zástupcem. Dále nesouhlasil s tím, že by žalobce při kontrole požadoval tlumočníka, neboť takový požadavek není uveden v kontrolním protokolu, není zmíněn v odvolání a nelze jej zjistit ani ze správního spisu. Zároveň zástupce žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že by žalobce nerozuměl pokynům kontrolních pracovníků nebo že by překračovali své pravomoci prohlížením tabletu bez svolení.
11. K námitce třetího žalobního bodu žalovaný v části týkající se uzavření písemné smlouvy o přepravě prostřednictvím aplikace UBER odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce byl povinen poskytnout přepravu vozidlem registrovaným v evidenci vozidel taxislužby, neboť podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě smí dopravce provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsané v evidenci vozidel taxislužby, nebo vozidlem, které poskytla přepravovaná osoba. Tato povinnost se vztahuje na vozidla provozující „klasickou“ taxislužbu i taxislužbu na základě předem uzavřené smlouvy. Dle protokolu o kontrole byl žalobce vyzván, aby předložil doklady nutné k provozování taxislužby na území hl. m. Prahy. Žalobce předložil pouze osobní doklady a doklad od vozidla. Závěr kontrolního pracovníka o tom, že vozidlo nebylo vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání, považuje žalovaný za správný.
12. Přiměřenost výše uložené pokuty žalovaný odůvodnil následovně. V roce 2014, se začátkem užívání aplikace UBER, byly ukládány dopravcům pokuty ve výši 50 000 Kč, neboť někteří spáchali přestupek, aniž by si uvědomovali, že nevykonávají zákonem neupravenou činnost. Po vzniku judikatury v této oblasti, včetně nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, č. III. ÚS 4072/17 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 – 136, bylo dáno, že přeprava uskutečňovaná prostřednictvím aplikace UBER musí plnit veškeré zákonné požadavky kladené na provozování taxislužby, neboť není možné, aby se provozování této činnosti odehrávalo v právním vakuu. Vzhledem k uvedenému vývoji právního názoru byly postupem času ukládány pokuty ve výši značně překračující částku 150 000 Kč. Žalovaný výši uložené pokuty snížil, jelikož žalobce měl v době provedení kontroly podanou žádost o udělení oprávnění řidiče taxislužby, což svědčí o snaze žalobce svou činnost legalizovat.

13. Žalovaný upozornil, že sice v důsledku zákona č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela zákona o silniční dopravě“), došlo ke snížení horní hranice sazby z částky 500 000 Kč na částku 350 000 Kč (bod 100 novely zákona o silniční dopravě), avšak tuto změnu je nutné vnímat v kontextu celkové změny právní úpravy týkající se přestupků. Změna horní hranice sazby byla zákonodárcem přijata v souvislosti s přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), který zavedl u správního trestání asperační zásadu upravenou § 41 odst. 2 zákona o přestupcích, jež umožňuje správním orgánům zvýšit horní hranici sazby v případě, že jsou spolu projednávány dva nebo více přestupků, maximální částka v tomto případě byla 420 000 Kč. Výše uložené pokuty se tedy nejvíce jako nepřiměřená. Nadto žalobce ve správním řízení nedoložil své osobní a majetkové poměry, tudíž na ně nemohl žalovaný při ukládání pokuty brát ohled.
14. K námitce žalobce, že není uvedeno, jakého přestupku se snížení uložené pokuty týká a není tak zjevné, v jaké výši byl potrestán za spáchání jednotlivých přestupků, žalovaný odkazuje na absorpční zásadu zakotvenou v § 41 odst. 1 zákona o přestupcích. Jelikož byla žalobci uložena úhrnná pokuta, není ani možné, aby žalovaný určil výši pokuty připadající na jednotlivé přestupky. Žalovaný dodal, že výše ukládané pokuty se dle zákona neodvíjí od zaplaceného jízdného, ale podle zákonné sazby.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě se dopravce dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4 zákona o silniční dopravě.
 - Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě se dopravce dopustí přestupku tím, že „*v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího*“.
 - Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
 - Podle § 41 odst. 2 zákona o přestupcích jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
18. Soud shledal žalobu nedůvodnou.

19. K prvnímu žalobnímu bodu soud předně uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, nebo rozsudek ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74) se zásada „*ne bis in idem*“ uplatňuje i ve správním trestání. Podstata této zásady pak spočívá v tom, že nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem uplatnění zásady „*ne bis in idem*“ jsou pak tři podmínky, a to (1) musí se jednat o stejný skutek, tj. musí být dána totožnost skutku, (2) musí být dána totožnost pachatele, a (3) musí se jednat o druhé řízení, resp. trest (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 8 As 32/2012-63). Dle názoru soudu je v projednávaném případě splněna pouze druhá z uvedených podmínek, a to totožnost pachatele, kterým je v obou případech žalobce. První a třetí předpoklad uplatnění předmětné zásady splněny nejsou.
20. K první a třetí podmínce soud poukazuje na skutečnost, že usnesením Úřadu městské části Praha 2 ze dne 30. 4. 2009, č. j. X, bylo podle § 86 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona zastaveno řízení o údajném přestupku proti zákonu o silniční dopravě podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl být dne 18. 4. 2018 v čase okolo 10:33 až 10:50 hodin kontrolován pracovníkem prvostupňového orgánu a Městskou policií hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz C200, SPZ X, černé barvy v Praze 2, Albertov 6, přičemž kontrolní přeprava měla být objednána prostřednictvím mobilní aplikace UBER a měla být zahájena v ulici U Lužického semináře 28, Praha 1, a ukončena v ulici Albertov 6, Praha 2, přičemž neměl být držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo žalobci prokázáno. Naproti tomu v projednávaném případě byla žalobci uložena pokuta za dva přestupky, a to za přestupek spáchaný podle § 35 odst. 2 písm. w) ve spojení s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě a dále za přestupek spáchaný podle § 35 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě (blíže viz bod [1.] tohoto rozsudku). Z výše uvedeného vyplývá, že předmět řízení v žalobcem poukazovaném řízení vedeném Úřadem městské části Praha 2 byl odlišný od předmětu řízení projednávaného případu. Zatímco Úřad městské části Praha 2 vedl se žalobcem řízení pro podezření z přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se měl žalobce dopustit v postavení řidiče, prvostupňový orgán vedl se žalobcem řízení o přestupcích podle § 35 odst. 2 písm. w) a podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterých se žalobce dopustil v postavení dopravce. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že skutková věta usnesení Úřadu městské části Praha 2 ze dne 30. 4. 2009, č. j. X, je formulována obdobně jako skutkové věty prvostupňového rozhodnutí. Je tomu tak proto, že v daném případě bylo možno jedním skutkem naplnit skutkovou podstatu více přestupků. Jednalo se tedy o jednočinný souběh přestupků. Jednočinný souběh přestupků však k naplnění prvního předpokladu zásady „*ne bis in idem*“ nepostačuje.
21. V projednávaném případě nedošlo ke splnění ani třetí podmínky. Usnesením ze dne 30. 4. 2009, č. j. X, bylo řízení o přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě zastaveno. Žalobci tak nebyl uložen žádný trest.
22. Protože v projednávaném případě nejsou splněny dva ze tří předpokladů uplatnění zásady „*ne bis in idem*“, nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího trestání. Správní orgány tak nepochybily, když žalobce shledaly vinnými z přestupků podle § 35 odst. 2 písm. w) a podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. S ohledem na shora uvedené neshledal soud první žalobní bod důvodným.

23. K druhému žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítal nesprávný postup kontrolorů, neboť mu nebyl poskytnut tlumočník a kontroloři si bez svolení žalobce prohlíželi informace v jeho tabletu, soud sděluje, že tuto námitku považuje za účelovou a nedůvodnou. Předně žalobce v projednávaném případě na neznalost českého jazyka a rovněž i na manipulaci s tabletem ze strany přizvaných osob poukázal až v podané žalobě. V průběhu správního řízení tyto námitky nevznely, a to přestože žalobci v jejich uplatnění nic nebránilo. Žalobce tak mohl na svoji nedostatečnou znalost českého jazyka a neoprávněnou manipulaci s jeho tabletem upozornit jednak v námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 10. 5. 2018, dále ve vyjádření před vydáním rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018 a konečně i v podaném odvolání. Žalobce tak však neučinil a poprvé svá tvrzení uplatnil až v podané žalobě. Pokud pak žalobce v podané žalobě odkazuje na řízení vedené u Úřadu městské části Praha 2 je nutno poznamenat, že tento odkaz není relevantní, neboť správní orgány v projednávaném případě pravděpodobně o těchto tvrzeních žalobce nevěděly. Zejména však správní orgány nebyly povinny přihlížet k tvrzením žalobce uvedeným u jiného správního orgánu a v jiném řízení. Skutečnost, že žalobce uplatnil shora uvedená tvrzení až v podané žalobě a nikoliv ve správním řízení, značně oslabuje důvěryhodnost těchto tvrzení, když navíc žalobce tato tvrzení ani ničím nedokládá. Je přitom racionální a logické předpokládat, že v případě, že by se během kontroly odehrála nestandardní skutečnost (typicky, že by žalobce nerozuměl požadavkům kontrolního orgánu), kontrolovaná osoba by na tuto skutečnost bezprostředně poukázala, a to tím spíše, když byla tato osoba zastoupena právním zástupcem (advokátem) tak, jak je tomu v projednávaném případě. K poukazu žalobce, podle kterého s ním právní zástupce nekomunikoval, soud sděluje, že je výlučně věcí žalobce, koho zmocní ke svému zastupování. Případné nedostatky v komunikaci mezi žalobcem a jím zvoleným zástupcem však nemohou jít k tíži správních orgánů. Správní spis předložený žalovaným pak jednoznačně dokládá, že žalobci byly prostřednictvím právního zástupce doručeny všechny podklady, které byly relevantní v projednávaném a že žalobce byl poučen o svých právech.
24. Dále soud k uvedenému žalobnímu bodu poukazuje na záznam z kontrolní jízdy ze dne 18. 4. 2018 vypracovaný přizvanou osobou M. B. M. B. v poznámce v předmětném záznamu uvedla, že jízda proběhla v českém jazyce. Stejnou poznámku obsahuje i záznam z kontrolní jízdy ze dne 18. 4. 2018 vypracovaný přizvanou osobou M. M.. I v tomto případě se lze důvodně domnívat, že za situace, kdyby existovala zásadní komunikační bariéra mezi žalobcem a přizvanými osobami, že by tato skutečnost byla alespoň v některém ze záznamů z kontrolní jízdy uvedena. To se však v projednávaném případě nestalo, když žádný ze tří záznamů z kontrolní jízdy a rovněž ani protokol o kontrole ze dne 10. 5. 2018 na možnou komunikační bariéru nebo nedostatečnou znalost českého jazyka ze strany žalobce nepoukazuje.
25. Pokud pak jde o fotodokumentaci, která má dokládat neoprávněnou manipulaci s tabletem žalobce, soud sděluje, že z fotodokumentace přiložené ve správním spisu není zjevné, zda na místě řidiče sedí skutečně přizvaná osoba, jak tvrdí žalobce, nebo například žalobce, dále není zjevné, zda je tato osoba ve vozidle sama ve chvíli, kdy byly fotografie pořízeny, nebo zda s ní ve vozidle byla i jiná osoba. Tato fotodokumentace tak nemůže dokládat tvrzení žalobce o případné neoprávněné manipulaci přizvané osoby s tabletem. Za nedůvodné soud považuje tvrzení žalobce, podle něhož nelze zjistit, kdy byly fotografie pořízeny, neboť je zcela zjevné, že časové zasazení a zachycení okolí na fotodokumentaci odpovídá času a místu kontrolní jízdy. Z fotodokumentace je pak naopak zcela zjevné, že žalobce byl

v okamžiku provedení kontrolní jízdy přihlášeným uživatelem aplikace UBER, který podle této aplikace prováděl přepravu.

26. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce nejsou podložena žádnými důkazními prostředky a současně žalobce na neposkytnutí tlumočnicka a neoprávněnou manipulaci s tabletem poukázal až v podané žalobě, když ani obsah správního spisu pro tvrzení žalobce neskýtá žádný podklad, dospěl soud k závěru, že druhý žalobní bod není důvodný. Nad shora uvedené soud sděluje, že ani v řízení před soudem žalobce o ustanovení tlumočnicka, případně překlad zasílaných listin nepožádal, a to přestože není právním zástupcem zastoupen a v uvedené žádosti žalobci nic nebránilo. Rovněž tak z podané žaloby nelze na nedostačenou znalost českého jazyka nikterak usuzovat. I s ohledem na tyto skutečnosti má soud námitku žalobce za účelovou.
27. Ke třetímu žalobnímu bodu soud uvádí, že ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobce použil tento argument již v průběhu správního řízení, kde velmi ze široka argumentoval dodržením písemné formy smlouvy o přepravě a naplnění podmínek podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, včetně odkazu na ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalobní bod se však nedotýká merita věci, neboť i za předpokladu, že by se v případě žalobce skutečně jednalo o poskytování přepravy na základě předchozí písemné smlouvy, jak tvrdí žalobce, tato skutečnost by žalobce nikterak nezbavila povinnosti registrovat vozidlo v evidenci vozidel taxislužby a povinnosti zajistit, aby vozidlo bylo vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání nebo jeho kopií. Pouze ze spáchání těchto přestupků byl žalobce v projednávaném případě sankcionován (nikoliv například za to, že předmětné vozidlo nebylo označeno jako vozidlo taxislužby).
28. Ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě je taxislužbou osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou. Podle systematiky a znění § 21 zákona o silniční dopravě je zjevné, že poskytování přepravy na základě předchozí písemné smlouvy je druh taxislužby a vztahují se na něj povinnosti, které nejsou výslovně vyloučeny v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Podmínka podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, tedy že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, není při poskytování přepravy na základě předchozí písemné smlouvy vyloučena. Stejně tak nebyla dotčena povinnost dopravce podle § 9 odst. 2 zákona o silniční dopravě.
29. Nad shora uvedené soud uvádí, že prvostupňový orgán se námitkou spočívající v žalobcem tvrzeném splnění podmínek dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě zabýval a odpovídajícím způsobem tuto námitku vypořádal na stranách 5 až 8 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak na stranách 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány došly ke shodnému závěru, se kterým se zdejší soud zcela ztotožňuje, a to že přeprava nebyla poskytnuta na základě smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť smlouva nebyla cestujícím známa před zahájením přepravy a dále z důvodu absence obsahových náležitostí (identifikace dopravce a označení cestujících). Žalobce sice v podané žalobě tvrdí opak, nicméně v průběhu správního řízení, stejně jako v řízení před soudem, žalobce nepředložil žádnou smlouvu. Naopak správní spis předložený žalovaným, konkrétně protokol o kontrole ze dne 10. 5. 2018, dokládá tvrzení správních orgánů (viz výše).

30. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti není třetí žalobní bod důvodným.
31. Ke čtvrtému žalobnímu bodu, jehož podstata spočívá v tvrzení žalobce, že nerozuměl požadavku na předložení oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, soud uvádí, že i v tomto případě se jedná o tvrzení, které bylo poprvé uvedeno až v podané žalobě. Ani v tomto případě žalobci nic nebránilo v uplatnění této námitky v podání učiněných žalobcem v průběhu přestupkového řízení. Z protokolu o kontrole ze dne 10. 5. 2018 vyplývá, že v předmětném vozidle nebyl doklad o oprávnění k podnikání žalobce. V rámci záznamů o podrobnostech ke kontrolnímu zjištění, popř. další zjištění je pak v kontrolním protokolu uvedeno, že žalobce předložil osobní doklady a doklady od vozidla, žádný doklad nezbytný k provozování taxislužby žalobce nedoložil, a že žalobce komunikoval s kontrolním orgánem, když tomuto orgánu sdělil, že jízdu vykonával vlastním jménem a že o průkaz řidiče taxislužby žádal dne 16. 3. 2018. Za tohoto skutkového stavu věci má soud za nepravděpodobné, že by kontrolní orgán po žalobci předložení dokladu o oprávnění k podnikání nepožadoval. Povinnost mít ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání, případně jeho kopii je základní povinností podnikatelů v silniční dopravě (viz § 9 odst. 2 zákona o silniční dopravě). Je tak rozumné předpokládat, že v průběhu kontroly, jejímž předmětem je kontrola plnění povinností dopravce v silniční dopravě, pak bude předložení tohoto dokladu (vedle dokladu prokazující totožnost žalobce a vlastnictví vozidla) vyžadováno. Tím spíš, když sám žalobce poukazoval nad rámec zjištěných skutečností, že požádal o průkaz řidiče taxislužby. K tvrzení žalobce, že nerozuměl požadavku kontrolních orgánů, soud odkazuje na vypořádání druhého žalobního bodu. Ani tento žalobní bod tak soud neshledal oprávněným.
32. Pokud jde o pátý žalobní bod, ve kterém žalobce namítal, že uložená pokuta je nepřiměřená a neodpovídá rozsahu způsobené škody, soud uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42).
33. V projednávaném případě soud nejprve přezkoumal, zda byla uložena pokuta v zákonem stanovených mezích. Za spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě lze podle § 35 odst. 6 písm. a) zákona o silniční dopravě uložit pokutu ve výši až 70 000 Kč. Za spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě lze podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě uložit pokutu až ve výši 350 000 Kč. V souladu s asperanční zásadou zakotvenou v § 41 odst. 2 přestupkového zákona mohly správní orgány zvýšit horní hranici sazby pokuty až do výše 420 000 Kč, neboť byly společně projednávány dva přestupky. Výše uložené pokuty v projednávaném případě tak lehce přesahuje jednu třetinu maximální horní hranice sazby. Pokuta uložená žalovaným tak byla stanovena v mezích zákona o silniční dopravě.
34. Pokud pak žalobce poukazoval na to, že správní orgán neustále zvyšuje výši pokuty za totožné přestupky, soud uvádí, že mu je z jeho činnosti znám postup žalovaného, kdy za přestupky při provádění přepravy prostřednictvím aplikace UBER na počátku (cca rok 2014) byly ukládány pokuty ve výši cca 50 000 Kč, přičemž následně po vyvinutí judikatury zabývající se povahou přepravy prostřednictvím této aplikace (cca rok 2017), bylo přistoupeno k navýšení pokut do výše, která byla uložena žalobci v projednávaném případě. V tomto postupu žalovaného soud neshledal žádné pochybení. Není-li ze strany dopravců využívající aplikaci UBER respektována právní úprava, nezbyvá žalovanému než přistoupit k navýšení ukládaných sankcí s tím, že právě výše uložené pokuty jednotlivé

dopravce od porušování zákona o silniční dopravě odradí. Toliko na okraj soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl žádný konkrétní případ, kdy byla jinému dopravci za totožný přestupek v relevantním období uložena sankce podstatně nižší.

35. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že uložená pokuta je vágně odůvodněna. K uvedené námitce soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, konkrétně na stranu 8 až 11, kde se prvostupňový orgán poměrně obsírně zabýval odůvodněním výše uložené pokuty. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že prvostupňový orgán posuzoval kritéria upravená v § 37až § 40 přestupkového zákona, přičemž zejména zohlednil, že žalobce ohrozil zájem společnosti na řádném provozování taxislužby, jakožto veřejné dopravy, jehož cílem je řádná evidence všech vozidel, která jsou využívána pro účely provozování taxislužby. Jako zásadní přítěžující okolnost prvostupňový orgán posoudil, že vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno a že žalobce nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Prvostupňovým orgánem bylo přihlédnuto mj. k tomu, že žalobci bylo prokázáno jednorázové porušení zákonných povinností, dále že skutková podstata přestupků nevyžaduje vznik škody a že žalobce nebyl dosud pravomocně sankcionován. Jako přítěžující okolnost prvostupňový orgán shledal, že žalobce spáchal více přestupků.
36. Rovněž žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval odůvodněním, respektive snížením výše uložené sankce, a to na straně 6 až 9. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nedoložil majetkové poměry, které mohou mít vliv na výši uložené sankce, a to přestože k jejich doložení byl prvostupňovým orgánem vyzván. Žalovaný tak posuzoval majetkové poměry žalobce obdobně jako ostatních podnikatelů v tomtéž oboru v Praze. V této souvislosti soud uvádí, že povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu a ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat.
37. Na základě shora uvedeného soud neshledal, že by při stanovení výše uložené pokuty došlo ke zneužití správního uvážení, neboť oba správní orgány posoudily skutkový stav věci, přihlédly k případným polehčujícím i přítěžujícím okolnostem a tyto náležitě zohlednily při stanovení výše uložené pokuty. Libovůle při uložení sankce za spáchané přestupky tak nebyla soudem shledána.
38. K poukazu žalobce na skutečnost, že uložená sankce převyšuje 1 230x hodnotu přepravy, soud sděluje, že ze zákona o silniční dopravě, stejně jako z přestupkového zákona nikterak nevyplývá, že by se výše uložené pokuty měla v projednávaném případě odvíjet od ceny poskytnuté přepravy (přepravené), případně způsobené škody. Předmětné přestupky nejsou podmíněny vznikem škody. Cena poskytnuté dopravy pak nikterak nesnižuje společenskou nebezpečnost předmětných přestupků a rovněž ji nelze považovat za polehčující okolnost. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když výši uložené sankce neodvítel od ceny přepraveného.
39. Za relevantní nelze považovat ani odkaz žalobce na skutečnost, že sankce je ukládána ve výši šestinásobku průměrné hrubé mzdy v ČR. Výše sankce je ukládána dle kritérií upravených v přestupkovém zákoně, přičemž není žádný důvod, pro který by měla být výše smluvní sankce odvíjena od průměrné hrubé mzdy. Měl-li žalobce za to, že uložená

pokuta by mohla být nepřiměřená k jeho majetkovým poměrům, bylo výhradně na něm, aby doložil své osobní a majetkové poměry, a to tím spíš, že k jejich doložení byl prvostupňovým orgánem vyzván. Neučinil-li tak, nelze přičítat k tíži žalovaného, že při stanovení výše pokuty vycházely správní orgány z obdobných výší sankcí ukládaných za obdobné přestupky.

40. K tvrzení žalobce, že není zřejmé, jakého přestupku se snížení pokuty týká, soud uvádí, že správní trestání upravené v přestupkovém zákoně je založeno na absorpční zásadě za současného použití asperační zásady. Podle těchto zásad se v případě spáchání více přestupků ukládá jedna sankce v rozpětí sazeb přestupku nejzávažnějšího (zjednodušeně řečeno nejprísněji trestaného), přičemž horní hranici sazby nejprísněji trestaného přestupku je správní orgán oprávněn navýšit podle zásad uvedených v přestupkovém zákoně. Jinými slovy žalobci nebyla uložena pokuta za každý ze spáchaných přestupků zvlášť, ale úhrnná sankce za oba přestupky. Námitka žalobce tak není relevantní. Důvodem snížení výše uložené pokuty byl projev zájmu žalobce na částečné legalizaci činnosti žalobce, neboť v době provedení kontrolní jízdy měl žalobce podanou žádost o udělení oprávnění řidiče taxislužby (viz napadené rozhodnutí strana 8 první odstavce).
41. K návrhu žalobce na moderaci výše pokuty soud uvádí, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. O takový případ se však v dané věci nejedná. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta ve výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní projednávané věci tak nebyly soudem shledány.
42. Pro úplnost soud uvádí, že ke dni 1. 7. 2020 nabyl účinnosti zákon č. 115/2020 Sb. novelizující zákon o silniční dopravě. Tato novela do jisté míry liberalizuje provozování taxislužby, čímž odráží existenci služeb typu UBER. Dopravce však má i nadále povinnost mít ve vozidle požívaného k podnikání doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopii [§ 9 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě], respektive provozovat dopravu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby [§ 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě v účinném znění], porušení těchto povinností je přestupkem dle § 35 odst. 1 písm. f), respektive § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě v účinném znění. Výše možné sankce pak nebyla novelou ani v jednom z uvedených případů změněna. Tato novela tak nemá dopad na projednávanou věc.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. září 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu